

ANTI-İNSÜLİN ANTİKORU

Diğer adları ve kısaltma: İnsülin antikor, İnsülin otoantikor, IAA.

Kullanım amacı: Özellikle genç diyabetlilerde Tip 1, Tip 2 ayrımı yapılması, ailesinde Tip 1 diyabet vakası bulunan çocuklarda ve gençlerde bu tipte diyabet gelişme olasılığının değerlendirilmesi, insülin tedavisi almakta olan diyabet hastalarında insülin direnci bulunma olasılığının değerlendirilmesi gibi amaçlarla kullanılmaktadır.

Genel bilgiler:

- **Tip 1 diyabet,** pankreasın insülin üreten β hücrelerinin tahrip olması sonucunda ortaya çıkan bir hastalıktır. Her yaşta görülmesi mümkün olmakla birlikte, özellikle çocuklarda ve genç yetişkinlerde görülür. Tip 1 diyabet vakalarının %90 kadarı otoimmün, %10 kadarı ise idiyopattir. Otoimmün Tip 1 diyabet vakalarında, hastalığın başlangıcından önceki dönemde ve başlangıç döneminde, pankreas adacıklarında bulunan çeşitli yapılara karşı ve bu arada insüline karşı antikorlar bulunur. Hastalığın belirgin hale gelmesinden bir süre sonra genellikle antikor titresinin düştüğü ve daha sonra da tamamen ortadan kalktığı görülür.

Test sonucunun yorumu:

- İnsülin antikorları da dahil olmak üzere pankreasın adacıklarında bulunan yapılara karşı antikor mevcudiyeti, özellikle birinci dereceden bir yakınında Tip 1 diyabet bulunan kişilerde hastalığın ortaya çıkma olasılığının yüksek olduğunu düşündürür. İnsülin antikorları, teşhisi yeni konmuş Tip 1 diyabet vakalarında %40-70 sensitivite ve %99 spesifite ile tanıyı destekler. Glutamik asit dekarboksilaz antikorlarının ise sensitivitesi %70-90, spesifitesi %99'dur.
- Günümüzde, diyabet tedavisinde yalnızca insan rekombinant insülini kullanılmakta olması, eksojen insülin kullanımına bağlı antikor oluşma sıklığını çok düşük seviyelere indirmiş olmakla birlikte, zaman zaman böyle bir sorunla karşılaşılabilir. Antikorlara bağlı insülin direnci olarak adlandırılan böyle bir durumda, enjekte edilen insülinin bir kısmının dolaşmakta olan antikorlar tarafından etkisiz hale getirilmesi nedeniyle, arzu edilen klinik cevabın elde edilebilmesi için, kullanılan insülinin dozunda artış yapılması ihtiyacı doğar.
- Test sırasında kullanılan işaretli insan insülinin %10'undan daha fazlasının hasta serumu tarafından bağlanması klinik olarak anlam taşıyan seviyede insülin antikorunun bulunduğunu düşündürür.

Numune: Serum (kırmızı veya sarı kapaklı tüp). Minimum 200 μ L.

Çalışma yöntemi: RIA.

Referans aralığı: % 4 – 10.